

Hajmáskér, 2010.01.31

2010. March 21.

Prédikáció Hajmáskér 2010.01.31

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük Néked, hogy itt lehetünk szent hajlékodon, hogy hallhatjuk Igédet, s büszkén vallhatjuk, mi letéteményesei vagyunk mindazoknak az ígéreteknek, melyeket őseinknek adtál, s melyeket a Krisztus hirdetett egykoron. Mindenség Istene, légy hát velünk, s a Te áldó szereteted őrizze meg a mi vágyakozásunkat irántad, s adjon erőt, hogy megcselekedjük mindazt, amit tőled tanultunk. Ámen!

Így szól hozzánk Istennek igéje Lukács evangéliumának 7. részéből, a 9. és 10. versekből:

„Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: *”Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.*

”Mire a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségesen találták.”

Kedves Testvéreim! Mindannyian ismerjük Jézus csodái közül a kapernaumi százados szolgájának meggyógyításáról szóló történetét. De vajon, elgondolkodtunk-e azon, hogy miért is volt ennyire rendkívüli ennek a századosnak a hite? És vajon mi az, az üzenet, ami két évezred távlatából íme ma is szól hozzánk, és amit az Isten nekünk mondani akar. Ahhoz, hogy megértsük, meg kell vizsgálni a saját hitünket. Illetve azt, hogy mikor is használjuk ezt a kifejezést, hogy hiszek.

Általában emberek szokták megkérdezni egymástól, hogy: hiszel-e nekem? Hiszek.

Aztán, mikor az iskolában tanulunk, ott is nagyon sok mindenre, amit hallunk, azt mondja a tanár, ezt higgyétek el, mert megmutatni nem tudom. Ilyen az, amikor az atomokról tanulunk, ilyen az, amikor olyan parányi részecskékről tanulunk, amihez nincs egy normál iskolában megfelelő felszerelés, csak képeket, rajzokat, ábrákat láthatunk, hogy így néz ki, és nagyon gyakran azt mondják, hogy higgyük el, így működik. Biológiából tanuljuk, hogy, hogy működik az emberi test, de alapvetően csak elhinni tudjuk, hisz bizonyítékot nem kapunk rá. Fizikából, kémiából sokmindent megtanulunk, egyrészt úgy érezzük, hogy bizonyítva is van, de valljuk meg, minden egyes kérdés után, amit megválaszolnak nekünk, mindig felmerülnek újabb és újabb kérdések. És nem is olyan butaság az, amit persze nagyon nyűgösnek érez a felnőtt ember, mikor egy kicsi gyermek megkérdezi: miért? És miért? És miért?

Hiszen ugyanezt a kérdést teszik fel a tudósok. Ugyan ezt a kérdést teszik fel a természettudományok kutatói. Mi van a dolgok mögött? Mi van egy lépéssel tovább ennél?

S nyugodtan kimondhatjuk, hogy egy lépéssel tovább mindig a hit van. Hiszen nem egyszer találkozunk azzal, akár az iskolai tanulmányokban, akár olvasmányainkban, hogy bizonyos dolgokat feltételeznek, és egy feltételezésre építve próbálnak valamit bizonyítani. A feltételezésekre épülő bizonyítékok, mégis nagyon sokan elfogadják, sokan úgy gondolják, ha a kiinduló pont igaz, akkor igaz kell, hogy legyen minden következménye is.

De, kedves Testvéreim, nagyon kevesen annyira következetesek az ő hitükben, annyira logikusak és racionálisak, mint amennyire ez a kapernaumi százados az. Mit mond? Elhiszem, azt, hogy ez az ember hatalommal rendelkezik. Elhiszem azt, hogy ez a Jézus képes arra, hogy gyógyítson. Elhiszem azt, hogy isteni hatalma van. Ha valakinek isteni hatalma van, akkor már nem is kell mást csinálni, csak az isteni hatalomról szerzett tudásnak a jellegzetességeit alkalmazni. Nem tudjuk, hogy a kapernaumi százados vajon mit tudott az Ószövetségből és hogy olvasta-e a teremtés könyvének első mondatait, amikor Isten a szavával teremt. Azt mondja, hogy legyen, és valósággá válik a világegyetem. Szépen, fokozatosan, egymás után az Isten akarata, az Isten elgondolása valósággá válik, testet ölt. Márpedig, ha Isten szava elég, akkor ennek a kapernaumi századosnak a logikája egyszerű. Mit kell neki elérni? Hogy Isten akarja azt, hogy meggyógyuljon a szolga. Mi a feladat? Hát egyszerűen csak megkérni, tegye meg. Persze ez a kapernaumi százados egy érdekesen gondolkodó ember, mert még mi mindannyian azt mondanánk, hogy rohanunk mi, és majd mi megkérjük. Pláne, ha úgy érezzük, hogy hatalmunk van, ha emberek hajtják végre parancsolatainkat, ha ránk is igaz, amit elmondanak ezek a zsidó elöljárók, gazdag ember ez a százados, ő építette nekik a zsinagógát, akkor úgy gondoljuk, hogy nekünk jogosítványaink vannak az Istennél, előjogaink. És más ember talán azt mondaná, hogy na, akkor oda megyek, megnézem ezt a Jézust, aztán megkérem. De nem ez történik. Ez az ember azt mondja, hogy én nem vagyok zsidó, én nem vagyok része annak a vallási rendszernek, amit ezek az emberek vallanak, és goj vagyok. De megkérek valakit, aki biztos, hogy oda tud menni hozzá. Ez az ember hiszi, hogy Jézus gyógyítani tud, de úgy érzi, hogy ő nem méltó odamenni hozzá, s követségbe küldi a nála jobbakat, a nála kiválóbbakat: járjatok már közbe értem. És azok jó biznyságot tesznek, igen, ez az ember megérdeklődik, hogy segítsenek rajta. De amikor Jézus elindul, akkor megint megállítják, és azt mondja, hogy nem kell bejönnie. Jézus, ha Te Isten fia vagy, már pedig én biztos vagyok benne, hogy az vagy, akkor neked nem kell személyesen jelen lenni ahhoz, hogy csoda történjen.

És, Kedves Testvéreim, az emberi gondolkodás, az emberi hozzáállás egyik valódi csodája formálódik itt ki, amit Jézus el is ismer, ami egyébként a mi református hitünknek is az alapja. Az istennek semmi sem szükséges ahhoz, hogy az

akarát érvényesítse. Nincs szüksége semmiféle totemekre, nincs szüksége semmiféle tárgyakra. Nincs szüksége még emberekre, sőt a saját személyes jelenlétére sem ahhoz, hogy egy ilyen csodálatos gyógyulás végbe menjen.

És mit mond erre Jézus? Hogy ilyen hitet, én még egész Izraelben sem találtam.

És Kedves Testvéreim, érdemes elgondolkodni ezen is, mert a mi református egyházunkat nagyon sokan pontosan azzal támadják, hogy nálunk nincs szentelt víz, nem kapjuk elő a sarokból a szentek csontjait, nincsen egy oltár, amit meg lehetne csókolni, egy ikonosztáz, nincs egy szobor, ami megjelenítené az Istent. Hanem mi azt mondjuk, hogy az Isten igéjének hirdetésében, Isten szavában van maga ő jelen. A hit legmagasabb foka ez. Amikor egy ember életében valóban meg tud az valósulni, hogy már nincs szüksége semmilyen külsőségre, nem kell mankó.

Mert láthatjuk azt, hogy más helyen maga Jézus is földet vesz fel a földről, beleköp, összedörzsöli, rákeni a vakember szemére. Miért? Mert látja azt, hogy a sokaságnak szüksége van valamiképp arra, hogy valamiféle varázslást lásson. Valami szertartásra, valami külsőségre. Valami olyanra, amit újra, meg újra elmondhat, amit újra, meg újra megismételhet. Egy kicsit olyan ez, kedves Testvéreim, mint a sákramentumaink, mint a keresztség meg az úrvacsora, amiben újraéljük a mi szövetségünket az Istennel. Egy kapaszkodó ahhoz, hogy ne szakadjunk el Tőle, hogy a hitünk, ha meggyengül, akkor legyen mire gondolni. Az a falat kenyér, az a korty bor újraélesse velünk a kétezer éves történetet, és megerősödjön a hitünk általa.

Kedves Testvéreim! Nekünk embereknek nagyon gyakran szükségünk van ezekre a külsőségekre. A kapernaumi századosnak nincs. Logikusan gondolkodó ember. Hatalom alatt élő ember vagyok. Ha én azt mondom valakinek, hogy tegye ezt, megtörténik. Ha azt mondom, hogy ne tedd ezt, megtörténik. Ha nekem mondják azt, hogy tegyem ezt, megtörténik. S mint katona, tudja azt, hogy a parancsnoknak nem szükséges jelen lenni ahhoz, hogy az ő parancsát végre hajtsák. Ő Istenről is így gondolkodik. Ha Isten azt akarja, hogy valami megtörténjen, akkor az meg fog történni.

A mi református hitvallásaink közül az egyik legfontosabb az, hogy imádkozom itt, és nem teszek mást, csak beszélek az Istennel, csak kérek valamit az Istentől. Semmi szükség rá, hogy ő besétáljon az ajtón, leüljön mellém, megsimogassa a vállamat, és azt mondja: oké, meglesz. Ha én valóban hittel kértem, akkor az valóban meg fog történni. Külsőségek nélkül is. Mert a látszólagos sok külsőség, a követek küldése, meg minden, pontosan arról szól, hogy a kapernaumi százados azt nyilvánítja ki, hogy de hát ezek feleslegesek. Az Isten teremtő szava, ha megszólal, ha csak egy szót szól, meggyógyul a szolgáló. Isten csak egy szót szól, és megteremtődik a világ, és nincs szüksége segítségre hozzá. Isten csak egy szót szól, és meggyógyul a szolgáló. Isten csak egy szót szól, és megváltoznak a természet törvényei.

Kedves Testvéreim! Ez a hitnek csúcса. Amikor valaki idáig eljut, hogy már nincs szükség sallangokra. Nincs szükség, a máskor, és sokak számára talán oly fontos kapaszkodókra. Jelképekre, amelyek újra, meg újra figyelmeztetnek minket.

Egy kicsit, ha a templomunkra nézünk, akkor azt kell hogy mondjuk, itt vannak ezek a jelképek, emlékeztetnek minket a magyarság történelmére. De annak az embernek, aki a szívében, a lelkében hordozza mindezt a történelmi örökséget, mindazt a tudást, amit ezek a zászlók elménkbe idéznek, annak semmi másra nincs szüksége. Ha becsukja a szemét, akkor is vele van mindez, a hitébe, a bizonyosságába, a lelkébe, az életébe, oda van írva az Istennek törvénye.

Ez a kapernaumi százados, egy ilyen ember volt. Egy logikusan gondolkodó ember, aki azt mondta, hogy az ő tudományos állításai közül az első az, hogy Jézus Isten fia. S minden más ebből következik. Ha ő az, akkor mindent meg tud tenni. Ha ő az, akkor neki semmilyen külsőségre nincsen szüksége. Ha ő az, akkor meg is fogja tenni a jót, hiszen az Istennek a lényege, az esszenciája az, hogy jót akar tenni.

Kedves Testvéreim! A világtörténelem legnagyobb tanítása ez, és az kell, hogy legyen számunkra is. És ez a hit, ami mindannyiunk számára egy elérendő cél kellene, hogy legyen. Amikor látjuk azt, hogy hányan fordulnak mindenféle kártajósokhoz, ide, oda, amoda, hányan próbálják a modern idők boszorkányaival befolyásoltatni a jövőjüket, akkor arra kell gondolnunk, hogy ezek az emberek mind kapaszkodót keresnek az életben. Kapaszkodót a hitükhöz, valami külső megjelenési formát, valamiféle külsőséget ahhoz, hogy érezzék, hogy megtörtént a csoda, és hogy meg is fog történni. Mindez pedig azért van, mert a kétségeik eloszlatására valami kézzelfoghatót akarnak felhasználni.

Nekünk azonban, az ige népének, a kimondott szó egyházának, az isteni ige, és az arról szerzett tudás letéteményeseinek nem lehet más célunk, legyünk bárhol is most a hitünkben, tartsunk bármerre is az Istenhez vezető úton, minthogy elérjük azt a fokot, amit úgy hívunk, kapernaumi százados hite. Azt a bizonyosságot, azt a megingathatatlanágot, amire fölépítette ez a százados nem csak a saját, de a szolgálója életét is, kimondva azt, hogy Jézus Isten Fia. És ha az, akkor mindenre képes.

Ezt az egyszerű mondatot, ezt az egyszerű igazságot kell nekünk is erősíteni önmagunkban. És valahányszor a mi Mennyei Atyánkhoz fordulunk valamilyen kéréssel, valahányszor segítségül hívjuk életünkben a Krisztusnak nevét, akkor ez a tudás kell hogy megjelenjen. S higgyétek el, ha hittel, sőt bizonyossággal kértek, akkor megadatik ugyan úgy, ahogy megadatott a gyógyulás kétezer esztendővel ezelőtt egy kapernaumi római százados szolgálójának is. Ámen!

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Te látod a mi hitünket, és ismered a mi kétségeinket is. Megvalljuk Néked, oly gyakran elbizonytalanodunk önmagunkban és benned, s oly gyakran hiszünk hiábavalóságokban, s olyan külsőségekben, amelyek ugyan megváltani nem tudnak minket, de mégis azt az illúziót keltetik velünk, hogy valami kézzelfoghatót vittünk véghez. S mi gyakran elhisszük, hogy amit megfogunk, az valóbb, mint amit csak szívünkkel, lelkünkkel érhetünk el ebben a világban. Add hát Urunk, hogy nekünk erősödjön a hitünk napról napra. S tudjuk használni ezt a hitet, hogy embertársaink életét szebbé, jobbá, boldogabbá, egészségesebbé tegyük.

Urunk add, hogy mi megtapasztalhassuk a mindennapokban a Te jelenlétedet, a Te gyógyító, segítő szeretetedet, s engedd, hogy tudjunk ilyen feltétel nélkül Rád hagyatkozni, ahogy az a római százados tette egykoron. Engedd urunk, hogy valóban néped, és hitvallóid legyünk. Hogy ne féljünk, ne tántorogjunk, hanem egyenes derékkal járva az életnek útján, büszkén hirdessük a Te mindenek felett való dicsőségedet.

Urunk, őrizd és szaporítsd a Te népedet, s engedd, hogy egyre többen találják meg a Krisztusba vetett hitet, a kapernaumi százados hitét. S add Urunk, hogy mi mindenkoron hűséggel fordulhassunk Hozzád, akár magunkért, akár embertársainkért imádkozunk.

Urunk, Istenünk! Légy azokkal is, és erősítsd azokat is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólt e gyülekezetből. Urunk, adj gyógyulást betegjeinknek, békességet a háborúságot szenvedőnek, legyen áldás a dolgozó ember munkáján. Őrizd a Te népedet, hogy gyarapodjunk hit, lélek és erő szerint.

Mennyei Atyánk! Mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett fiadért, a mi Urunk Jézus Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,

Szenteltessék meg a Te neved,

Jöjjön el a Te országod,

Legyen meg a Te akaratod,

Amint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,

És bocsásd meg a mi vétkeinket,

Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne vígy minket kísértésbe,

De szabadíts meg a gonosztól.

Mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség, mindörökké.

Ámen!

Az Isten békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen!